

Geploeter met poep en pies

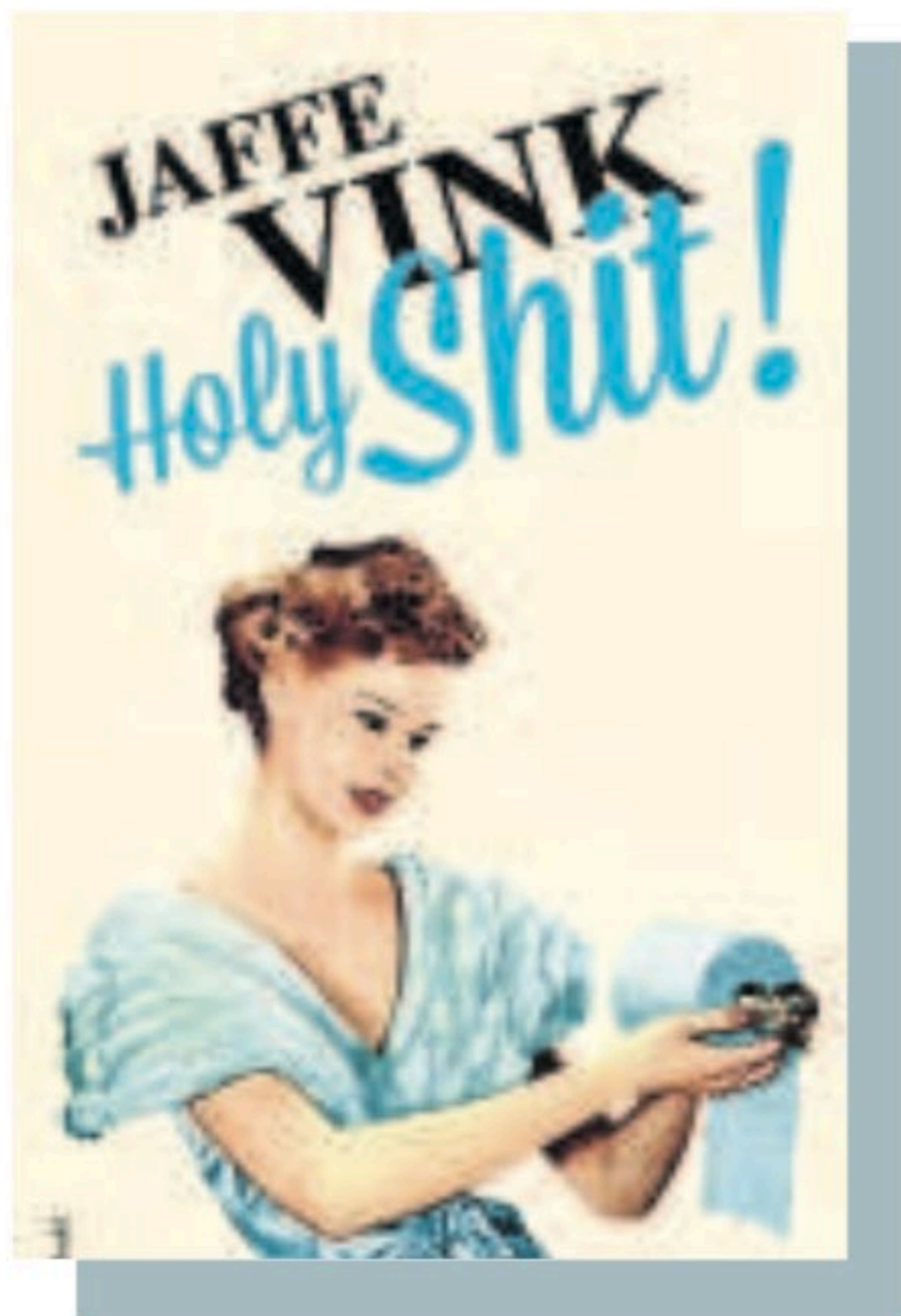
Zojuist heb ik een online test moeten afleggen, in opdracht van mijn werkgever, over datalekken en privacy. Ik moest daarin beloven datalekken binnen 72 uur te melden aan de DPO, maar ik weet niet wie of wat de DPO is. Verder heb ik van de definitie van privacy vooral opgestoken dat daarin het recht besloten ligt om met rust gelaten te worden. Dat zou ik mijn werkgever ook graag voorhouden.

Maar goed, datalekken moeten natuurlijk bestreden worden en privacy is kostbaar en beschermwaardig, hoewel ik die privacy hier met zekere regelmaat prijsgeef, in de overtuiging dat het bijzondere en unieke niet zelden samenvalt met het exemplarische en het gedeelde.

Als ik hier vermeld dat mijn eerste gang na het ontwaken de stoelgang is, is dat dan het weggeven van mijn privacy of moet ik daar dan als verbijzondering aan toevoegen hoeveel tijd ik op dat 'privaat' doorbreng of met welke innerlijke monoloog?

Ik wil ermee volstaan te zeggen dat het privaat van één vierkante meter met gesloten deur maar mét buitenraampje voor mij ook even een leescel is, een zelfverkozen detentie, waarin ik krantenkoppen snel of columnisten doorneem. Columnisten, beknopt en recht op hun doel af, doen het goed op de wc. Het is evenwel omgekeerd mogelijk dat ook het *Klein Verslag* in brede kring gelezen wordt op een porseleinen pot. Ik kan daarmee leven.

Eerlijk gezegd was ik niet over het privaat begonnen als niet de post een

Kakhuizen, beerputten en grachten als open riolen – schetsen met een luchtje

boekje had gebracht met de titel 'Holy Shit!', geschreven door Jaffe Vink, wel bekend in deze contreien; Jaffe (ik gebruik zijn voornaam uit oude genegenheid) was bedenker en chef van het prachtkatern Letter & Geest, dat onder zijn leiding allengs tegendraadser en scherper werd dan de krant lief was.

Too hot to handle vertrok hij, lanceerde het groenrechtse of linksconservatieve *Opinio* (met altijd een oog voor de schoonheid der dingen) en keerde na enkele jaren terug in Letter & Geest als schrijver van de rubriek 'De Vooruitgang', een wekelijkse, fijn geïllustreerde lofzang op de verworvenheden van de techniek.

Die intussen afgesloten rubriek kwam voort uit zijn boek 'Wie is er bang voor de vooruitgang' dat de angsten voor ontsprende technologie verkende en er de zegeningen tegenoverstelde. Hier was een onversneden optimist aan het woord, die, de schaduwzijden niet negerend, het tijdperk van het antropoceen verwelkomde, het tijdvak waarin de mensheid de conditie van de planeet beïnvloedt.

Holy shit.

De geschiedenis van de hygiëne is een van de bouwstenen voor Jaffe's optimisme. In dat opzicht komen we uit donkere stinkende middeleeuwen die niet ophielden rond 1500 maar zich uitrekten tot 1987 toen de laatste Amsterdamse grachtenhuizen eindelijk ophielden te lozen in het grachtenwater.

Holy Shit! presenteert de soms letterlijk adembenemende ontwikkeling van ons geploeter met poep en pies, in losse schetsen, elk met zijn eigen precisie en met een laatste woord voor de toiletjuffrouw.

Je kunt na lezing nooit meer zeggen dat vroeger alles beter was. Ware beschaving begint aan het einde van de endeldarm, bij een toiletrol die naar voren rolt. Of toch naar achteren?

Check even, als u dit leest op uw wc.